

VISSZAEMLÉKEZÉS*

Úgy volt biz az, most is jól emlékszem rája,
Hogy begyalogoltunk egyszer a vásárra.
A rekt'ram választott kabátot, nadrágot...
Otthon alig ismert rám, aki meglátott.

Másnap a szekerre tettük a ládámat,
Otthagytam a falut, a szülői házat,
Az ekét, boronát, búzatermő földet,
A kis kerek erdőt, a virágos völgyet.

Gyermeki lelkemben gyönyörű vágy támadt,
Hogy boldoggá teszem édes jó anyámat.
Aki bölcsőm felett altató dalt dúdolt,
Aki nekem mindig hű gondviselőm volt.

Hogy sír-nevet benne az anyai lélek,
Ha célt érhetek majd s valahol pap lések,
Mily repeső öröm szállja meg a szívét,
Majdha a szószékből hirdetem az ígét.

Óh, te kis iskola, ott a patakparton!
Az égnek áldása soha el ne hagyjon!
Neked köszönhetem, ha pap nem is lettem,
Hogy édes anyámnak öröme van bennem.

Szunnyadó lelkembe te lövelltél lángot,
Ragyogó verőfényt, tündöklő világot...
Mosolyogjon reád a szerencse napja!
Vígán csörögjön lent kis patakod habja!

In: Újabb költemények, *Szerző, 1881.*

* ezt a költeményt Pósa nem vette fel **Édes anyám** c. kötetébe.